

Protokol nahrávky*

Pamětník: Viktor Kronbauer

Datum a místo natáčení: 10. 5. a 19. 5. 2016 v Praze

Natočil a zpracoval: Vilém Faltýnek

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukují informace v té podobě, jak je uvádí narátor, a to včetně jeho hodnocení. Případné vnější faktické korekce nebo zpřesnění jsou odlišeny hranatými závorkami.

1. NAHRÁVKA	
0:00:00	Představení pamětníka, narozen 6. 6. 1949 v Praze. Rodiče: otec lékárník, matka o 17 let mladší než otec, byla v domácnosti. Mladší sestra, dětství ve Štěpánské ulici. Otec byl vášnivý fotograf amatér. V dospělosti mu zprostředkoval setkání s divadelním fotografem Alexandrem Paulem. Když se VK narodil syn Patrik, dostal od svého otce první fotoaparát Exa. S manželkou Františkou bydleli u tchyně v Košířích. Fotil sociální témata na ulici. Měl souseda Jindřicha Vávru, výtvarníka, který se věnoval fotogramům a učil ho kompozici obrazu. V roce 1977 se Kronbauerovi odstěhovali do Bohnic, na svět přišel druhý syn. Díky Vávrovi ho fotografie zaujala a začal se vzdělávat. Seznámení s manželkou, byli hippies, žena studovala medicínu. VK chodil na strojní průmyslovku [Střední průmyslová škola] v Preslově ulici v Praze na Smíchově.
00:11:49	Otec VK se jmenoval Ivan. Matka Marie pocházela ze Staré Boleslavi, její otec byl plukovník František Bilík, na konci války ho Němci popravili [ve skutečnosti žil 1891-1943]. Babička zemřela v roce 1975, v té době byl na vojně v Lipníku nad Bečvou. - Otcova rodina: dva dědové Jindřich a Rudolf. Jindřichův syn byl otec, Rudolfova dcera byla herečka Jarmila Kronbauerová. Nejasný vztah rodiny k Mikoláši Alšovi, zdobil vybavení do dědečkovy lékárny ve Štěpánské ulici. Po roce 1948 byla zabavena a zničena. V domě bydlel pan Pilný, měl jakýsi vztah k divadlu ABC a nosil otci lístky. Otec byl třikrát ženatý, první žena Františka, s ní měl syna Ivana, druhé manželství bylo s matkou. Třetí zůstalo bezdětné. Otec byl velmi vzdělaný člověk, měl tisíce knih, uměl jazyky. Vztah s otcem, rozuměli si, VK ho navštěvoval i později. V lékárnách působil jako provizor, dlouho přesluhoval. Zemřel při autonehodě v roce 1985. VK pracoval ve fabrice Naftové motory [Strojírny Wilhelma Piecka, Naftové motory].
00:25:25	Při maturitě v roce 1968 dělal reparát z ruštiny (28. 8.), otec zařídil doučování, učitel ho naučil mít rád ruskou literaturu. Pracoval v brusičské dílně s pozdějším zpěvákem Petrem Rezkem a Milošem Pavlátém. Jako dělnický kádr sehnal byt a vydělával slušné peníze, pomáhal i jako metalurg. - Přes známé z fabriky sehnal lístky na Českou filharmonii. Seznámili se s manželkou s hudebníky, potkávali se po koncertech. Hráč Bohumil Beníček fotil kolegy. Inspirovalo ho to. Začal fotit, jednou se osmělil, vyfotil dirigenta Bernarda Haitinka a ta fotka obletěla celý svět. Začal spolupracovat s ČF, popisuje, jak ještě v noci zpracovával negativy a předával redakcím snímky z večerních koncertů. Výstava Pražské jaro a plakáty. - Pocítil potřebu dál se vzdělávat. Kurzy nestačily, přihlásil se do Brna, do školy, která dnes působí v Opavě. Dojížděl, vystudoval na jedničky, v závěru vytvořil práci na téma Homo faber o dirigentovi Václavu Neumannovi. Později vyšla pod názvem Setkání.
00:38:48	Cesta do Divadelního ústavu a k divadelní fotografii: Václav Neumann zprostředkoval zaměstnání v DÚ. Končil tu fotograf Vladimír Hanzl. VK nejprve dočasně pracoval jako pošťák, společně s Petrem Čtvrtníčkem. Později zaujal pozici fotografa. Měl za úkol dokumentovat divadelní představení. Při focení v hotelu Tichý (Divadlo na

	<p>provázku) se setkal s Jaroslavem Krejčím, půjčil mu cívku s filmem. Setkání mu převrátilo život naruby, tam začala jeho divadelní fotografie, Krejčí ho naučil triky. VK k němu chodil na Kampu, Krejčí ho zatáhl do divadel. Josef Koudelka v Divadle za branou vytvořil fotografiemi „ksicht“ divadla. S Krejčím hledali způsob, jak by se fotografický záznam stal portrétem divadla. Seznámení VK s Josefem Sudkem, chodil za ním na Nový svět. Do DÚ nastoupil na začátku 80. let, o Krejčího nemohl nezapomenout. Grossmannovy inscenace v Libni. Díky řediteli Vodičkovi se stal oficiálním fotografem Zábradlí, společně s Krejčím. Výstavy ve foyer. Krásné, šťastné chvíle v divadle zažíval právě Na zábradlí. Dostal se postupně do všech divadel nejen v Praze, ale i v oblastech. Fotí i divadlo Viola. Je velmi těžké k focení.</p>
00:53:25	<p>Shrnutí cesty k divadelní fotografii – otec, Jindřich Vávra, Václav Neumann, Eva Soukupová, Jaroslav Krejčí. - Vztah k otci: důvěra, otevřenost. Matka se narodila v Olomouci, její rodina pochází z Moravy. Rozvod rodičů. Rok 1968 ještě ve Štěpánské, srpnová okupace. Rozvod na začátku 70. let. Otec se postaral o rodinu. Po roce 1948 byl zaměstnán v jiných lékárnách. Být provizorem znamená být šéfem týmu lékárny. Otec působil v Lékařském domě jako promítač, měl rád filmy. Vztah k výtvarnému umění? Rodiče je učili hezkému vztahu k výtvarnému umění, k hudbě i k literatuře. Po nástupu do DÚ, pracovna za dveřmi č. 116, měl základní neznalosti dramatu a divadla. Pochopil, že musí začít číst. Dnes má načteno, klasiku rozhodně. Na focení musí chodit připravený. Rada Krejčího: „nefoť, co vidíš, foť, co o tom víš“. Jak dnes fotí, jaká je praxe, fotí na třech posledních zkouškách, bez diváků.</p>
01:05:50	<p>Proč se rozhodl jít studovat průmyslovku. Otec měl vztah k autům, i syna bavila technika, technické hračky. Závody průmyslové automatizace, učil se obráběčem kovů. Dostal doporučení na průmyslovku do Preslovy ulice. Propadl z ruštiny, školu ukončil 1970. Zaměstnání našel s pomocí tchyně. Pracoval v konstrukčním oddělení, po třech letech přešel k brusičům. Krásná doba, fajn lidi, dobré peníze. Tehdy měl zájem spíš o hudbu, bigbeat, jazz, fotografie ho ještě netáhla. Až na filharmonii, to bylo skoro divadelní prostředí. Doma hodně poslouchali vážnou hudbu z desek. Byl osobním přítelem mnoha dirigentů, vozili mu desky ze zahraničí. Při focení opery je důležitá etika fotografa. Opera je vrchol divadla. - Do zákulisí Národního divadla chodil jako kluk, pamatuje herce Záhorského, Högra. Fotografie J. Krejčího zachytila malého VK. Rozhovor J. Chuchmy „Kronbauer se v Národě zouvá“. Hluboký vztah k ND, rád by tam pracoval, cítil by to jako správné. Nemůže se srovnat se současnou produkcí ND. Osobnosti, kterých si váží. Prezentace divadla je dnes klipová, dřív byl klid. Ladislav Vymětal, Václav Koenigsmark, Martin Hlinský. Má „přečteného“ Morávka, Pařízka...</p>
01:23:22	<p>Postavení tety Kronbauerové v rodině. Bydleli ve Štěpánské, ne daleko od divadla, byl v divadle „pečený vařený“. „Jourfixy“ ve Štěpánské. Přicházeli muzikanti od Karla Vlacha, otec promítal americké filmy. „Strejda“ Josef Zíma, setkali se po mnoha desetiletích. Zázitek „laterny magiky“ při promítání. Společné zážitky se sestrou Helenou. V poslední době ho hudba přitahuje víc a víc. Jako kluk měl kytaru Jolana, ale vyměnil ji za vláčky. Po smrti ženy složitá situace, řeší ji návratem k hudbě.</p>
01:33:34	<p>Práce v Divadelním ústavu ho zaměstnávala časově, hodně jezdil, pro rodinu těžké. Po smrti dítěte ukončil angažmá v Semperově opeře, vrátil se do Prahy. Když začínal v DÚ, za každými dveřmi byla nějaká osobnost. Vchod z ulice vedl rovnou do vrátnice. Dům měl „šmak“, jinou atmosféru než dnes. Jeho ateliér byl v 1. patře v č. 116. Sál měl úžasnou akustiku, zkoušelo tam [Smetanovo] kvarteto. Jinak se tam dělaly schůze, filmové projekce apod. Dnes foto-oddělení neexistuje, spolupracuje s ústavem na externí bázi. Hudební oddělení vedl [Jaroslav] Šeda, operní oddělení [Olga] Janáčková, ředitelna, dílny, kameraman Bělka, chvíli i režisér [Otakar] Vávra.</p>

	<p>Ředitelka Eva Soukupová, byla vynikající, nedá na ni dopustit, byla jeho „hlavní člověk“, nasměrovala mu život. - Pracoval tam nejdřív jako pošťák, po odchodu Vladimíra Hanzla šel na jeho místo, mají dodnes dobrý vztah. Nezaučoval ho, nebylo to potřeba, měl vyučení z filharmonie. Chemii si míchal sám, dědictví po otci lékárníkovi. Naopak sám radil druhým, triky se učil od Krejčího. Za co vděčí Divadelnímu ústavu: umí zreprodukovat obraz, i když je pod sklem, naučil se na PQ. Byla to dřina. Ztrácel síly až s věkem, ale uměl. Vyvolávali na Petřínách, některé věci fotil dvojmo, aby měl rezervu. V Celetné měl fotokomoru. V DÚ dělali diapozitivy, vyvolávalo se v laboratořích, které měly lepší podmínky, někdy mu i zachránili film. Dělal technickou fotografii. Po setkání s Krejčím pochopil, že inscenace se musí „profotografovat“ - třeba 60 filmů, jako Largo desolato.</p>
01:56:02	<p>Jak vznikla jeho fotografická metoda, rukopis: zabudoval herce do scénografie, propojil technickou fotografii s figurální. Divadelní fotografie je obor, který patří na VŠ, Krejčí na FAMU byl vnímán jako nepatřičný. Dnes se divadlo fotí tak, že je tam spousta detailů, reklamní styl, ale neobsahuje výpověď o inscenaci. Při přípravě své monografie zjišťuje, že fotil dobře. Krejčí radil: „Když máš fotoaparát v ruce, hlavně nelži.“ A taky: „I na špatném divadle se musí dobrá minuta k vyfocení najít.“ - Z fotek má být poznat i to, že divadlo není dobré. V knize bude text „Kronbauer je velký lhář“. Fotograf musí odevzdat dobrou práci, pravdivý dokument. Fotka ovšem může vypadat líp než na jevišti. Dnes je zvykem fotka jako ateliérový obrázek. Nesmí divadlo shodit. Divadlo je náročná intelektuální práce. Kritika by měla divadlu pomáhat. O smyslu divadla a účtě k divadlu.</p>
02:14	<p>Studium fotografické školy v Brně. Miroslav Bílek, krajina, Miro Miška, reportáž, Miroslav Stibor, figurální fotografie, akt, zátiší, Alena Lábová, dějiny fotografie. Milan Borovička... Dojžděl. Chtěl jít na FAMU, Krejčí mu to rozmluvil. Která škola má úroveň dnes. K čemu je škola dobrá. Důležité bylo plnění úkolů. Současně se školou dál pracoval pro Českou filharmonii, po roce 1983 ji postupně opustil. - Maketa knihy Setkání (školní práce na téma Homo faber). Otec pomohl s nákupem materiálu. Jak dospěl ke skladbě fotografií. Pracoval na knize dva roky. Vztah s Václavem Neumannem.</p>
2. NAHRÁVKA	
02:31:30	<p>Začátky focení – ulice, Košře. Fotoaparát dostal od otce, aby dokumentoval své první dítě. Aby přístroj využil, vzal ho i na ulici. Žilo tam hodně Cikánů, nebál se jich, dokumentoval mizející staré Košře. Černobílá sociální fotografie. Časopis Československá fotografie, knihy o fotografování, inspirace Charlesem Harbuttem. Cítil potřebu odborného vedení – fotografický klub v Planetáriu, vedoucí pan Trojan. Fotografická cvičení, naučil se pracovat s plným formátem snímku. Svazarm. Později to nestačilo a proto šel studovat do Brna. Otcova nenápadná podpora v začátcích. Zakoupil mu zvětšovač, to bylo v době košířských setkání s panem Vávrou, pomohl mu dělat fotogramy. Kolik času věnoval focení ulice. S fotoaparátem se člověk přepne do jiného režimu, nenosil fotoaparát neustále u sebe. Zvlášť když začal fotografovat hudbu, divadlo – ulici opustil. Pouliční – sociální - fotografie je královna fotografie. Na ulici se přepnul, třeba když fotografoval v Londýně, udělal v krátké době dobré věci. Z Košíř archivuje tisíce snímků.</p>
02:47:19	<p>Proč opustil fotoaparát značky Exa – měl tvrdou závěrku, způsobovala rozmazané snímky. Koupil si Pentax Spotmatic, s pomocí rodiny, přes Tuzex. Byl v republice ojedinelý, měl z něj obrovskou radost. V roce 1973 dostal Exu, narodil se syn Patrik, začal fotit, začala éra Košíř. Potíže s domácím vyvoláváním. Při škole se v komoře trápil, Krejčí ho povzbuzoval. Vývojky nekupoval, míchal si je. Krejčí mu ukázal, jak dělá „krajiny bez filmu“: proces vyvolávání je tvorba. - Vojna, spojař v Lipníku nad</p>

	<p>Bečvou. Fotil vojáky, ale nebavilo ho to dlouho. Kvůli příbuzným v Rakousku ho v roce 1975 nepustili z vojny na pohřeb babičky. - Naftové motory Wilhelma Piecka na Vrchlického ulici. Měli se s rodinou slušně, přišli k bytu, měl závazek na 15 let. Jak se z fabriky „vyvlíkl“. Bral sice méně peněz, ale získal svobodu práce. Zázemí v Divadelním ústavu bylo perfektní. Tehdejší ředitelka Soukupová. S Helenou Albertovou a Jiřím Štjaldem (ten už odešel) je asi služebně nejstarší.</p>
03:03:05	<p>Nákup fotografického materiálu, otec ho podporoval. V rámci DÚ dostával erární materiál, ale musel vykazovat každé políčko. Krejčí ho naučil, že divadlo se musí profotografovat, a na to jsou nutné desítky filmů. Používaný materiál: metráž, prodejna FOMA na Jungmannově náměstí, papíry „dokumenty“ s malou gramáží, vyšší strmostí, vedly omylem k vynálezu specifické techniky zvětšování přes papír (s fotocitlivou vrstvou dole). - Fotogramy, ve škole se mu hodilo, že to umí. Školní práce: „Struny Gidona Kremera“, jak tento fotogram vznikl. Technika exponování pozitivu přes difúzní sklo. S velkými českými fotografy se osobně nepotkal, spíš byl mezi malíři. Otec byl spolužák Kamila Lhotáka, navštěvoval ho. „Kdo neumí malovat, fotografuje.“ Zkoušel sám kresbu tužkou, ale nešlo mu to. „Malíř obraz buduje, fotograf ho gumuje.“</p>
03:16:32	<p>Oprava rodinných vztahů popsaných v první nahrávce: Dva dědové [bratři] – Jindřich lékárník, otec otce VK, a Rudolf. Ten byl divadelní kritik a fotograf! Ten měl tři dcery, Jarmilu, Emu a třetí. Jako herečka se prosadila jenom Jarmila. Není náhoda, že on sám dělá to, co dělá. - Jak vnímal společenskou situaci v 70. letech 20. století. Doba byla neveselá, ale jemu komunisti neublížili. Po nástupu do DÚ dostal přihlášku do KSČ, ale Jaroslav Machek ho zachránil. Nebyl zrovna poslušný, párkrát byl u výslechu, ale dopadlo to dobře. Rodina jezdila za příbuznou, Mathildou Schmidt (??) do Rakouska. Dělal se tehdy krásné divadlo. Zažil koncerty Elly Fitzgeraldové, Luise Armstronga, The Mamas and The Papas, bigbeat ve Sluníčku, Rebels. Byli mladí, bylo jim krásně. Jeho žena Františka studovala dětské lékařství. Později se medicíně nevěnovala, kvůli dětem skončila v mateřské školce. Její předčasný odchod.</p>
03:28:16	<p>Práce divadelního fotografa. Po smrti Jaroslava Krejčího vymysleli fotografický kurz při festivalu Divadlo. Jaké jsou dnes parametry divadelní fotografie. Fotograf má být divadelně vzdělaný. Jan Grossmann se zajímal o kontakty nafocených snímků, VK se to líbilo, cítil se jako parťák. Pochopil, že je důležité být součástí týmu. Studenti divadla vyhledávají v DÚ archivní snímky, dnes je archiv on-line. Dlouhodobý spor, jestli je divadelní fotografie samostatný vysokoškolský obor. Krejčí dával VK úkoly: zkratka inscenace v jedné fotografii. K tomu se musí hodně nastudovat. Dnes jsou divadelní fotografie na jedno brdo, jakoby ateliérové, tváře, aby se fotka prodala, nebaví ho to. U Krejčího i z neostré fotky vidí atmosféru, vše je čitelné. Z dnešních fotky se člověk nic nedozví.</p>
03:39:00	<p>Pozvání od ředitele ND Daniela Dvořáka podílet se na ročence. Nechtěl jít jako první, ale až po Bohdanu Holomíčkovi, který se líp zná s lidmi z divadla. Když to vyšlo na něj, nejdřív se seznamoval s technickým personálem. Jak fotit divadlo? Co říká studentům: být nenápadný a slušný. Jako dítě dostal ponaučení od Bohuše Záhorského: „Vejdeš-li do divadla, smekni.“ Divadlo je třeba mít rád. První divadelní představení, které fotil: mezi prvními Klauni v S. K. Neumanna, Divadlo na provázku v hotelu Tichý, Přízraky Jana Nebeského (S. K. Neumanna?), Cesty s tetičkou v Realistickém divadle. Start byl, když se seznámil s Krejčím. Když mu Krejčí u sebe na Kampě odkryl poklady své práce. Vzal ho do učení.</p>
03:48:51	<p>První divadlo fotil až pro DÚ – s jednou výjimkou, Divadlo E. F. Buriana – Dürrenmattovi Fyzikové [režie asi Evžen Sokolovský, 1974], fotky ale nemůže najít. Do nástupu do DÚ pak zase mnoho let nic. Jedno z prvních focení za ústav Divadlo</p>

	<p>na Vinohradech [Generálka, 1986]. Focení divadla je sport. Krejčí fotil Tanaku, přitáhl k tomu i VK. Těatr novogo fronta. Byl i osobním fotografem [Vlastimila] Harapese. Ze stativu jen úplně na začátku. Jak fotil Ščedrinovy Tři sestry Na Zábradlí, metodou „kabinetky“. Později fotil i jeho režii Hvězd na ranním nebi. Nafotil 2000 inscenací, každá má příběh. K nedožitým osmdesátinám dělali Krejčímu s Irenou Vodákovou výstavu. Tehdy opustil klasickou černobílou fotografii a přešel na digitální techniku. Starým způsobem už by se dnes neuzivil. Hledal novou cestu, jak s digitálem a barvou pracovat dobře a inteligentně. Výhody černobílé fotografie: není komplikovaná, rychleji diváka vede. Ale: obraz má mít tajemství a je jedno, jakými prostředky se ho dosahuje. Výhody technologie – dnes se málo svítí, digitální technice to nevadí. Dřív se s tím uměl vyrovnat chemií. Jak probíhalo klasické řešení zakázek. Dnes je proces zpracování kratší. Zadavatelé očekávají kratší termíny. Fotograf Pavel Horník, Zdeněk Chrapek, Jovan Dezort, kolegové z Pražského jara. Vzpomínka na spolupráci.</p>
04:06:18	<p>Jak se v divadle při focení pohybuje. Etika fotografování divadla: Vybudovat vzájemnou důvěru, nerušit herce, zapadnout tam. Historka s Ladislavem Smoljakem, účastníci plzeňského kurzu fotili představení Divadla Jára Cimrmana. Do divadla chodí dřív a odchází později. Rituál vzájemné důvěry s herečkou Jiřinou Jiráskovou. Zážitek s focením Věry Galatíkové, vypjatá scéna se slzami. Nešlo zmáčknout spoušť – otázka etiky. Byl s fotoaparátem při tom, kdy se herci na zkoušce dozvěděli, že zemřel Radovan Lukavský. Nefotil. Při připomínkování odchází, to jsou soukromé věci. Nefotí pohřby, nefotí rauty. Vybírá, co zveřejní. Ale nic nevyhazuje, všechno archivuje.</p>
04:25:05	<p>Povodeň zničila Jaroslavu Krejčímu ateliér s archivem na Kampě. Zvládl to velmi dobře. VK archivuje na 15 dvouterových discích, jeden snímek v tiff zhruba 30 MB. Do jaké míry využívá teleobjektiv. Dřív střídal několik fotoaparátů s různými objektivy. Dnes má dva, jeden s širším sklem a jeden s transfokátorem. Jaké parametry mají objektivy, s nimiž pracuje. Přístroje používá zcela manuálně, zhasnutý displej. „Buď to tam je, když to Pán Bůh chce, nebo to tam není.“ Pentax ho ani jednou nezklamal. Problém s prodlevou digitální techniky. Přejít z filmu na digitál. Kdo pracuje s technikou, musí mít od všeho dva exempláře, pro případ, že něco selže. Nesmí zklamat, i to patří k etice divadelní fotografie. Divadlo je nevratné.</p>
04:38:12	<p>Rozdíl mezi focením divadla a hudby. Muzikanti slyší všechno, museli fotoaparáty krýt, aby necvakaly. Nikon býval nepoužitelný, Pentax byl tichý. Karajan nebo Richter byli na fotografie alergičtí, když cvakne foťák, odcházeli z koncertu. Příběh s focením Karajana. Naposlouchal si skladbu a našel si místo, kdy může zmáčknout fotoaparát. Měl s fotografií úspěch. Jelena Obrazcovová, Samson a Dalila.</p>
04:43:47	<p>Jak se dostal ke spolupráci se zahraničními divadly. Kamarád ho vzal do Semperovy opery, měl tam místo kulisáka. Listopad 1987. Nafotil zkoušku. V Praze snímky vyvolal a povedly se. Šéfovi Joachimovi Herzovi je daroval a dostal nabídku práce. Fotil tam do doby, než se narodily dcery, dvojčata. Fotil Čarostřelce, Traviattu, Apokalypsu, Růžového kavalíra, Rilkeho Korneta, Niebelungy... Narozněním dcer to skončilo. Václav Neumann ho vzal do Vídeňské opery. Dělali Rusalku, Janáčky... Setkání s Pavlem Landovským, ten vzal VK do Burgtheatru. Také pracoval pro agenturu Reuters: při pracovním pobytu v Londýně fotil načerno pro Reuters, denně jim dodával fotky z ulice. Oprava časových údajů: Opera se otevřela v roce 1987, strávil tam tři sezony. Vrátil se později, dcery už byly na světě, kvůli ženě, aby toho na ni nebylo tolik. Otec zemřel v roce 1985. Práce pro Reuters, nesměl to nikde říct.</p>
04:57:01	<p>Události listopadu 1989. Dnešní situace, znovu by se možná mělo jít do ulic. Co rok 1989 přinesl nového. Schůzovní sál v Divadelním ústavu – dnešní Kašpar. Fotil ulice, revoluci, i s Krejčím. Postupné změny společenské situace na konci 80. let. Propojuj</p>

	<p>se mu 80. a 90. léta v divadle, vznikly nejlepší věci, které na jevišti viděl. Čára přišla až později. Vztah s Petrem Léblem a s jeho Divadlem Na zábradlí. Konflikt se Zábradlím skrze Krejčího. Ten konflikt měl Krejčí a VK zůstal na jeho straně. Změny po smrti Krejčího, co by dnes JK řekl jeho barevné fotografii.</p>
05:08:24	<p>(<i>nahrávka na videozáznam</i>) Setkávání a kontakty s Jaroslavem Krejčím. Jeho životní partnerka Hanka. Byl s ním i v komoře. Studenty z FAMU Krejčí dotoval. Žákovské práce posílali do Jugoslávie a vyhrávali medaile. Před smrtí řekl, že končí a předává VK štafetu. Krejčí byl pedagog, uměl to se studenty. Varoval před rutinou. Jak ho učil stavět fotografický soubor. Získal v zahraničí (Novi Sad) ocenění za soubor fotografií z Richarda III v divadle The Globe. Získal stříbro. Krejčího vedení bylo nenápadné. Jeho docentská přednáška na Kampě. Svazující vliv silného mentora. Otec byl osobnost, Krejčí byl taky osobnost. Dělal mu maličko „podržtašku“, zažil jeho hysterické výpady, ale „když někoho milujete, tak mu to tolerujete“. Byl světová špička. Nikdy neukázal všechno, ukapával informace. VK dodneška není pevný v kramflecích, vždycky je předem nervózní. Pokora je namístě, protože „tenhle zlatý rám [Národního divadla] už nabil držku kdekomu...“</p>
05:31:14	KONEC